Була гроза. Двори були, як гроти.
Ревли потоки бурі і руді.
І, як важкі повільні бегемоти,
машини йшли по фари у воді.

Чорнів тополь воронячий літопис.
Вода змивала непохитність черг.
А ми ловили хоч якийсь автобус,
таксі, пікап, хоч Ноїв, а ковчег!

Вечірні сукні вже були, як рядна,
і кожний крок вже схожий був на трюк.
І парасолька, смішно безпорадна,
шукала шлях, вистукувала брук.

І ми пройшли, проїхали, промчали,
ми пролетіли, власне, пропливли.
Ми на колесах до фойє причалили.
Ми на пуантах в тишу увійшли.

Концертний зал був круглий, наче острів.
Погасла люстри золота бджола.
І ще живий, а вже далекий Ойстрах
підняв смичок... і скрипка ожила!

Летюча тінь циганського лошати —
магічна влада геніальних рук! —
мабуть, це добре — завжди поспішати,
бо смерть і вічність — то уже не рух.

То, може, велич, може, час і простір.
Але ж не скрипка!.. Не життя моє...
Ми якось дуже звикли, що він — Ойстрах.
Ми якось дуже звикли, що він є.

А от нема. І струни його стихли.
І проти смерті слава не рецепт.
А ми тоді... ми все-таки... ми встигли...
Ми думали, що то іще концерт!